

ת"פ 46820/09/11 - מדור תביעות מס הכנסה תל אביב נגד לירו שיווק בע"מ, רועי תכשיטים בע"מ, טריידיל תכשיטים בע"מ, אלימלך כץ

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 46820-09-11 מדור תביעות מס הכנסה תל אביב נ' לירו שיווק
בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת שירלי דקל נה
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. לירו שיווק בע"מ
2. רועי תכשיטים בע"מ
3. טריידיל תכשיטים בע"מ
4. אלימלך כץ
מדור תביעות מס הכנסה תל אביב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד תמר הוברטל

ב"כ הנאשמים עו"ד ד"ר ניצה אורצקי

הנאשם 4 בעצמו

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמים הורשעו, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום על סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת מס הכנסה**"), בקשר עם סעיפים 117 ו-224א' לפקודת מס הכנסה.

כפי שפורט בעובדות כתב האישום, ונקבע בהכרעת הדין, הנאשמות 1-3 הינן חברות פרטיות הרשומות בישראל, שהפעילו לסירוגין חנות תכשיטים בחולון (להלן: "**החנות**"), והנאשם 4 היה מנהלן הפעיל בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום.

הנאשמים היו חייבים להגיש לפקיד השומה דו"ח בצירוף מאזן וחשבון רווח והפסד על הכנסותיהם, כשהדו"ח מאושר על ידי רואה חשבון (להלן: "הדו"ח"), אך הנאשמים לא הגישו במועד את הדו"חות, בלי סיבה מספקת, כדלקמן:

נאשמים 1 ו-4 - לא הגישו דו"חות על הכנסות נאשמת 1 לשנות המס 2003, 2004, 2005 ו-2007.

נאשמים 2 ו-4 - לא הגישו דו"חות על הכנסות נאשמת 2 לשנות המס 2005, 2006 ו-2007.

נאשמים 3 ו-4 - לא הגישו דו"חות על הכנסות נאשמת 3 לשנות המס 2008 ו-2009.

2. יצוין כי במהלך ההוכחות, הנאשמים לא כפרו בכך שהיה על הנאשמות 1-3 (להלן: "החברות") להגיש את הדו"חות במועד לפקיד השומה, וכי הדו"חות לא הוגשו במועד הקבוע לכך בחוק, ולמעשה, לא כפרו בכך שהדו"חות כלל לא הוגשו.

המחלוקת התמקדה בטענת הנאשם 4 לפיה הוא לא היה מנהלן הפעיל של החברות בכל השנים הרלוונטיות לכתב האישום, אלא אחיו, שמואל כץ ז"ל, ומשכך, לא חלה עליו חובת הגשת הדו"חות. בסיכומי ההגנה נטען עוד כי מאחר שהנאשם 4 לא שלט בכספי החברות, הוא גם לא יכול היה למנוע את ביצוע העבירות. טענות אלו נדחו בהכרעת הדין.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה טענה כי אי הגשת הדו"חות אינה עניין טכני, אלא פותחת פתח לאי תשלום מס. אי הגשת הדו"חות במועד איננה מאפשרת לרשויות המס לחשב את המס המגיע ולגבות אותו במידת הצורך, ומכאן נגזרת חומרת העבירה.

ב"כ המאשימה טענה כי האינטרסים המוגנים שנפגעו כתוצאה מכך הינם הפגיעה בקופה הציבורית, שהרי גביית המס נועדה למימון הוצאותיה של המדינה, והפגיעה בשוויון בנשיאה בנטל המס, מתבטאת בכך שמוטל נטל כלכלי מצטבר על כתפי הציבור שומר החוק ומשלם המיסים.

ב"כ המאשימה טענה כי בפסיקה עקבית הובהרה החומרה הרבה בה יש לראות את עבירות המס, וכי בעבירות אלה הדגש צריך להיות מושם על האינטרס הציבורי, והעדפתו על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם.

ב"כ המאשימה טענה כי בתיק זה לא הוסרו המחדלים כלל, ועל כן, מידת הפגיעה בערכים החברתיים הינה רבה. בנוסף, ב"כ המאשימה טענה כי ניכרת בתיק חומרה יתרה, שבאה לידי ביטוי בנסיבות ביצוע העבירות אותן פירטה.

ב"כ המאשימה טענה כי הפסיקה קבעה כי להסרת המחדלים יש משקל רב לעניין הענישה, וכאשר המחדלים לא מוסרים יש להטיל עונשי מאסר בפועל, בייחוד כאשר מדובר בתקופה ארוכה בה לא הוגשו דו"חות.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש הראוי ביחס לכל עבירה: על הנאשמות 1-3 קנס כספי סמלי מאחר שמדובר בחברות שאינן פעילות היום, ועל הנאשם 4 בין 4 ל-8 חודשי מאסר בפועל, בין 2 ל-8 חודשי מאסר על תנאי, וקנס בין 8,500 ₪ לבין 29,200 ₪, וכן התחייבות כספית.

לגבי העונש שיש לגזור על הנאשם 4 לגבי כלל העבירות, ב"כ המאשימה עתרה להטיל עליו ענישה שתהיה לפחות כפל של מתחם הענישה לגבי כל עבירה בלבד, דהיינו, בין 8 ל-16 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

4. ב"כ הנאשמים טענה כי הנאשם 4 נעדר עבר פלילי, ועצם ההרשעה הפלילית מהווה עונש חמור עבורו ועלולה לפגוע בפרנסתו בעתיד. ב"כ הנאשמים טענה כי הנאשם 4 התמוטט כלכלית, ותלויים ועומדים נגדו תיקי הוצל"פ בסכום העולה על 5,000,000 ₪.

ב"כ הנאשמים טענה כי נגד הנאשם 4 התנהלו הליכי פש"ר בתיק מחוזי ת"א פש"ר 1545/03, הוא היה בכינוס נכסים, שבוטל מאחר שהוא לא היה מסוגל לשלם את התשלומים החודשיים. בשנת 2010 הנאשם 4 הוכרז כחייב מוגבל באמצעים, ולפני כשנה הופנה שוב להליכי פש"ר.

ב"כ הנאשמים טענה כי הנאשם 4 בן 60, גרוש, אב לשלושה ילדים משתי נשים, ומסוכסך עם בתו הבכורה, משום שעירית תל אביב הטילה עליה עיקול בעקבות דוחות חניה שלו בסכום של 65,000 ₪ בגין רכב הרשום על שמה. הנאשם 4 מתגורר בשכירות בדירה בתל אביב, ועומדים לפנותו מהדירה עקב אי תשלום דמי שכירות. ב"כ הנאשמים הגישה מכתב התראה מבעלי הדירה השכורה (לא הוגשה תביעת פינוי), ומכתב מחברים של הנאשם 4 שהתגייסו לאסוף עבורו כסף. ב"כ הנאשמים טענה כי הנאשם 4 עזב את חנות התכשיטים בסוף שנת 2013, ועבד בהמשך במשך שלושה חודשים כמנהל חנות, ופוטר כיוון שלא התאים לתפקיד. כמו כן, ב"כ הנאשמים טענה כי הנאשם 4 מסייע בהתנדבות לחבר ילדות שסובל מהלם קרב והגישה תצהיר מטעמו.

ב"כ הנאשמים טענה כי הנאשם 4 סובל מדיכאון, התקפי חרדה וסיוטי לילה, הוא אינו מתפקד, סובל מהפרעות קשב וריכוז, בעל הפרעת אישיות מורכבת, ולאחרונה אובחן כסובל מבעיות רפואיות נוספות, והגישה מסמכים רפואיים. בנוסף, בחודש מרץ 2013 הנאשם 4 נשדד בשוד מזוין והותקף בחנות התכשיטים. ב"כ הנאשמים טענה כי עונש מאסר בפועל עלול להחמיר את מצבו הנפשי של הנאשם 4.

ב"כ הנאשמים טענה כי כתב האישום עוסק בעבירות משנת 2003-2009, וכי הוגש רק בשנת 2011. ב"כ הנאשמים טענה כי לנאשם 4 נגרם עינוי דין, בין היתר, בשל החלפת המותב הדין בתיק, כך שבין החודשים דצמבר 2012 עד אוקטובר 2013 לא התקיים כל דיון בתיק זה.

ב"כ הנאשמים טענה כי החברות סבלו מהפסדים, ולכן הנאשם 4 לא גזל את כספי הציבור, ולא נגרע כסף מאוצר המדינה, ואם היו מוגשים את הדו"חות, הם היו זכאים להחזרי מס. ב"כ הנאשמים טענה כי לפי המוצגים ת/3, ת/6 ות/7, ההוצאות עלו על ההכנסות.

ב"כ הנאשמים טענה כי היקף המחזורים של החברות היו נמוכים, ופרטה אותם:

לנאשמת 1: בשנת 2003 - 475,000 ₪, בשנת 2004 - 807,000 ש"ח, בשנת 2005 - 329,000 ₪, ובשנת

2007 - 819,000 ₪.

לנאשמת 2: בשנת 2005 - 376,000 ₪, בשנת 2006 - 794,000 ₪, ובשנת 2007 - 42,000 ₪. לנאשמת 3: בשנת 2008 - 578,000 ₪ ובשנת 2009 - 687,000 ₪.

ב"כ הנאשמים הגישה מאזני בוחן עם פירוט ההוצאות, ועם הערה בכתב ידו של יועץ מס אילן ששון לגבי ההפסדים בכל שנה ושנה למעט שנת 2003. יועץ המס העיד כי הנאשם 4 ואחיו ירשו את חנות התכשיטים מאביהם, התרוששו לגמרי, והפסידו סכום של 20 מיליון ₪, מגרשים ובתים שרכש האב, והכל כתוצאה מניהול העסק של התכשיטים.

עוד טענה ב"כ הנאשמים כי הנאשמים לא הצליחו לגייס כסף עבור שכר טרחה לרואה חשבון, וגם ליועץ המס אילן ששון החברות נותרו חייבות 50,000 ₪, ולכן הוא הפסיק לעבוד עבורן.

ב"כ הנאשמים טענה כי הנאשם 4 ואחיו ז"ל, שנפטר בחודש נובמבר 2011, עשו הכל כדי להסיר את המחדלים, אך לא היה להם כסף לשלם לרואה חשבון. הם העבירו את מסמכי החברות ליועץ מס אחר, אך הוא החזיר את המסמכים כי לא שולם לו שכר טרחו. לאחר שאחיו של הנאשם 4 נפטר, היו חסרים מסמכים, שהנאשם 4 אינו יודע היכן הם מצויים, מאחר שאחיו לקח את כל המסמכים מיועץ המס.

ב"כ הנאשמים טענה כי החברות אינן פעילות, הנאשם 4 עזב את העסק, ולכן ביקשה כי על החברות יוטל קנס סמלי בלבד.

ב"כ הנאשמים טענה כי הרקע לביצוע העבירות אינו מתוך תכנון מוקדם אלא קריסה כלכלית של החברות וחסרון כס. ב"כ הנאשמים טענה כי לא צמחו לנאשם 4 כל רווחים או תועלת אישית כתוצאה מביצוע העבירות, אין לו דירה, אין לו מכונית, אין לו נכסים, ואין לו כספים, אלא רק חובות עצומים. ב"כ הנאשמים הוסיפה וטענה כי ההתדרדרות הכלכלית החלה בשנת 2003, ועד אותו מועד, הנאשם 4 עבד ושילם מס כדין.

ב"כ הנאשמים הפנתה לעדות הנאשם 4 לפיה חנות תכשיטים שירש מאביו נמכרה בשנת 2003 עקב אי תשלום משכנתא, וגם דירת המגורים של אמו נמכרה בשנת 2009 עקב הצורך בכספים ואי תשלום של משכנתא, כשאמו הייתה עוד בחיים. ב"כ הנאשמים טענה כי כל בני המשפחה מוגבלים בבנק, גם דירת אחיו ז"ל וגיסתו נמכרה בשנת 2005 עקב אי תשלום משכנתא. ב"כ הנאשמים טענה כי גיסתו של הנאשם 4 נאלצה לאחרונה לפנות את הדירה השכורה כי לא הייתה מסוגלת לשלם שכירות לבעל הבית.

ב"כ הנאשמים טענה כי עבירה לפי סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה היא עבירה טכנית וקל לאתרה. ב"כ הנאשמים טענה כי כאשר נאשם מואשם במספר עבירות, בית-המשפט רשאי לראות את העבירות כאירוע אחד ולקבוע מתחם עונש כולל, וכך יש לעשות במקרה זה.

ב"כ הנאשמים עתרה כי לא יוטל על הנאשם 4 מאסר בפועל או מאסר בעבודות שירות, שכן זה יהרוס את אפשרות פרנסתו, ולחלופין, כי יושת עליו מאסר בעבודות שירות.

ב"כ הנאשמים עתרה כי יוטל על הנאשם 4 מאסר על תנאי מרתיע, התחייבות, וקנס סמלי שיחולק לשיעורים רבים.

ב"כ הנאשמים הגישה לתמיכה בטענותיה - מסמכים רפואיים, מאזני בוחן של החברות, מסמכים מההוצל"פ, מכתב מחבריו של הנאשם 4, מכתב התראה, הודעה על חייב מוגבל באמצעים, צו פש"ר משנת 2003, תצהיר, הודעה על הפסקת עבודה, הפניה לסיוע משפטי, ואישור בדבר הגשת תלונה, וכן הפנתה לפסיקה.

יצוין כי לאחר שנטענו הטיעונים לעונש, ובמועד שימוע גזר הדין ביום 30.9.14, ב"כ הנאשמים טענה כי הוגשו לפקיד השומה ארבעה דו"חות, וכי יתרת הדו"חות יוגשו תוך חודש ימים, ועל כן, עתרה לדחיית שימוע גזר הדין לצורך הסרת מלוא המחדלים. לבקשת הנאשמים, הדיון נדחה עוד פעמיים נוספות, עד שביום 23.12.14, הובהר כי הוגשו שבעה דו"חות, כשכל הדו"חות שהוגשו היו בלתי מבוקרים.

5. הנאשם 4 טען כי מי שנפגע מצורת ההתנהלות שלו מול רשויות המס זה הוא ומשפחתו. הנאשם 4 טען כי מצבו הנפשי קשה, נוטל כדורים, חי מהיד לפה, מתפרנס מדמי אבטלה, ופוטר לאחרונה, לאחר שלושה חודשים, בשל התנהלותו בחוסר סדר.

הנאשם 4 טען כי גם במסגרת הליכי פשיטת הרגל ובתביעת הביטוח התנהלותו דומה, הוא התבקש להביא מסמכים ולא החל לאספם.

הנאשם 4 ביקש את רחמי בית המשפט, וטען כי הוא ואחיו שמרו על העסק המשפחתי מתוך שיקול רגשי ולא כלכלי.

דין והכרעה

6. הנאשם 4 היה המנהל הפעיל של חנות התכשיטים, והוא הפעיל את חנות התכשיטים באמצעות שלושת החברות, בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום, בין השנים 2003 ל-2009. החנות נוהלה במהלך תקופה זו בכל פעם באמצעות אחת מהחברות.

הנאשם 4 הורשע ב-9 עבירות של אי הגשת דו"חות במועד על הכנסות שלושת החברות, וכל אחת מהחברות הורשעה באי הגשת דו"חות במועד לגבי התקופה הרלוונטית בה פעלה.

השאלה הראשונה הניצבת בפני בית המשפט הינה כיצד יש לקבוע את מתחם העונש ההולם במקרה דנן בו קיימים מספר אישומים - האם "אירוע אחד" או "כמה אירועים".

במצב של ריבוי עבירות, קיימות שתי חלופות: האחת - כאשר מדובר במספר עבירות המהוות אירוע אחד, בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע; השנייה - כשמדובר בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן, בית המשפט רשאי לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

מאחר שבמקרה שלפני המדובר באי הגשת דו"חות לגבי שנות מס נפרדות, ולגבי חברות נפרדות, כשכל אחד מהדו"חות היה צריך להיות מוגש במועד אחר, מדובר באירועים נפרדים, לכן יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן, לאור נסיבות המקרה, יש לגזור עונש כולל לכל האירועים.

7. בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה בקופה הציבורית, פגיעתן העקיפה בכיסו של האזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס (רע"פ 977/13 אודיז' נ' מדינת ישראל (20.2.13)).

הערך המוגן בעבירות מס בכלל הוא השיטה הפיסקלית שהחברה אימצה כחלק מהמדיניות הכלכלית והחברתית שלה, לרבות שיטת המיסוי, במטרה להבטיח חלוקת נטל שוויונית וצודקת:

"המס נתפס כנטל המוטל על הציבור כולו, שכל אחד מהיחידים המרכיבים אותו - צריך לשאת בחלקו היחסי הצודק. עבריון מס - כך רואה אותו הציבור לפי ההנחה של קובעי מדיניות הענישה - מנסה להשתמט מחלקו בנטל ועל ידי כך להטילו על שכמ היחידים האחרים, שאצלם הציות לחוקי מס, מרצונם או מתוך כורח, הוא נורמה מקובלת". (ג' עמיר, עבירות מס, עמ' 88).

"מערכת המס מיועדת לאפשר לממשלה לפעול לקיום צרכי הביטחון, החינוך, הבריאות, הרווחה ועוד, ולקדם ערכים חברתיים ראויים. זהו הערך המוגן בעבירות המס"

ע"פ (מחוזי-ת"א) 71687/02 יצחק עיני ואח' נ' מדינת ישראל (1.4.04).

הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות נשוא כתב האישום הינו פגיעה בקיומה של גביית מס תקינה המושתתת על דיווח מסודר ובמועד של הנישומים. הדיווח מהווה אמצעי חשוב לצורך יעילות מערכת הגביה ומניעת הפסד לאוצר המדינה, ושמירה על עקרון השוויון שבין האזרחים הנדרשים לשלם מס אמת - עמ"ה (מחוזי-חי') 501/04 מפעלי מתכת קדמאני בע"מ נ' פקיד שומה עכו (1.8.2007).

מדובר בעבירות שכיחות, שפגיעתן בכלכלת המדינה רבה. לאור מהות העבירה, העובדה כי מדובר במחדל שחזר על עצמו במשך שבע שנים רצופות, ומאחר שהמחדלים לא הוסרו עד היום, למרות חלוף הזמן, מידת הפגיעה בערך החברתי הינה משמעותית, ואולם, אין מדובר בעבירות מהחמורות שבעבירות הכלכליות.

8. העונש הקבוע בפקודת מס הכנסה בגין כל עבירה של אי הגשת דו"ח במועד הוא שנת מאסר.

הפסיקה בנושא היא רבה, ועל מנת שלא להאריך יתר על המידה, אתייחס להלן לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הצדדים.

ב"כ המאשימה הפנתה לשלוש החלטות של בית המשפט העליון בבקשות רשות ערעור במקרים דומים, וכן לשני פסקי דין של בתי המשפט המחוזי -

רע"פ 3137/04 **שלום חג'י נ' מדינת ישראל** (2004) - הנאשם עמד לדין בגין אי הגשת שני דו"חות חברה ואי הגשת שני דו"חות על הכנסותיו האישיות, והורשע על פי הודאתו. בית משפט השלום הטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, מאסר על תנאי ו-1,000 ש"ח קנס. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם והפחית את עונש המאסר ל-7 חודשים, לאחר שהדו"חות הוגשו על ידו, וכן נתן משקל מסוים לטענות הנאשם על מצבו הבריאותי והכרזתו כפושט רגל. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור.

רע"פ 6095/06 **צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל** (2006) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בגין 4 עבירות של אי הגשת דו"חות, 4 עבירות על אחריות מנהלים וכן עבירה של אי קיום דרישה. בית משפט השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ו-10,000 ₪ קנס. טרם הכרעת הדין הגיש הנאשם את הצהרת ההון, ו-2 דו"חות בלתי מבוקרים, וכך טען בערעור על גזר דינו, אך טענותיו נדחו על ידי בית המשפט המחוזי, ובהמשך גם על ידי בית המשפט העליון.

רע"פ 11894/05 **עבד עוודי נ' מדינת ישראל** (2006) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בגין 3 עבירות של אי הגשת דו"חות, ו-2 עבירות של אי קיום דרישה. בית המשפט השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. לאחר גזר הדין הנאשם הגיע להסדר עם פקיד השומה והגיש את הדו"חות, ובית המשפט המחוזי הפחית את תקופת מאסרו ל-7 חודשים.

בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, וקבע כי נסיבותיו האישיות של הנאשם והעדר עבר פלילי הובאו בחשבון על ידי בית משפט השלום שלא הטיל עליו קנס, ועל ידי בית המשפט המחוזי שהפחית את תקופת מאסרו לשבעה חודשים, ואין מקום להוסיף ולהקל בעונשו.

עפ"ג (מחוזי-ת"א) 9841-04-12 **אינטרטור נ' מדינת ישראל** (2013) - הנאשמים לא הגישו 8 דו"חות שנתיים של החברה, וכן הנאשם לא הגיש 2 דוחות אישיים, ובהמשך התנהלות ההליכים המשפטיים, הוגשו דו"חות בלתי מבוקרים, שלא נתקבלו על ידי פקיד השומה. בגזר הדין בבית משפט השלום הוטל על הנאשם מאסר בפועל למשך 9 חודשים, מאסר על תנאי וקנס בסך של 20,000 ₪. הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 5568-07-08 **יגאל ארזים נ' מדינת ישראל** (2009) - הנאשמים לא הגישו 8 דו"חות חברה ו-3 דו"חות אישיים. מרבית המחדלים הוסרו, למעט שלושה דו"חות חברה שלא הוגשו. בית-משפט השלום גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ש"ח. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה.

ב"כ הנאשמים הפנתה לשני פסקי דין של בתי המשפט המחוזיים, וכן לשלושה גזרי דין של בתי משפט השלום -

עפ"ג (מח-מרכז) 42790-01-14 **פרקליטות מחוז ת"א מיסוי וכלכלה נ' אליהו מאיר דהן** (2014) - הנאשם עמד לדין בגין 4 עבירות של אי הגשת דו"חות חברה ועבירה אחת של אי הגשת דו"ח אישי. המחלוקת של אי הגשת דו"ח אישי הוסר, ואילו דו"חות החברה הוגשו בלתי מבוקרים.

בית משפט השלום גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי וקנס בסך 6,500 ₪. הוגשו ערעורים הדדיים לבית המשפט המחוזי, אשר החליט לא להתערב בעונש המאסר אלא רק החמיר בגובה הקנס והעמידו על 12,000 ₪.

בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו כי "בהינתן העובדה שבית משפט לערעורים אינו ממצה את הדין, סבורים אנו כי אף אם העונש שהושת על המשיב מקל עמו עד מאד, הרי שאין בו כדי להצדיק את התערבותנו".

ע"פ (מח-חי') 24924-12-11 **נחום פרמינר נ' מדינת ישראל** (2012) - הנאשם הורשע בגין אי הגשת 2 דו"חות, המחלוקת הוסרה, ובית משפט השלום גזר על הנאשם מאסר על תנאי וקנס בסך 15,000 ₪.

הנאשם הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, שהחליט להפחית את גובה הקנס ל-10,000 ₪, וזאת בשל השיהוי שחל בהגשת כתב האישום.

ת"פ (של-ת"א) 17048-12-10 **מדינת ישראל נ' א.מ.מדיקס בע"מ ואח'** (2013) - הנאשמים הורשעו בגין אי הגשת 2 דו"חות חברה, והנאשם הורשע מכוח אחריות מנהלים, וכן בשתי עבירות נוספות של אי הגשת דו"ח על הכנסותיו האישיות באותן שנתיים.

בית המשפט סקר את הפסיקה הנוהגת וקבע כי מתחם הענישה בגין כל עבירה נע בין מאסר על תנאי ברף התחתון שיתאים למקרים בהם הוסר המחלוקת באופן מלא, ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, בתוספת קנס כספי.

בית משפט השלום התחשב בכך שהנאשם הוא מפרנס יחיד, וסמוכים על שולחנו שבעת ילדיו, וכן התחשב במצבו הבריאותי ובמצבה הבריאותי של אשתו, וקבע כי יש למקם את הנאשם בחלק התחתון של מתחם הענישה. בית המשפט גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי, קנס בסך 12,000 ₪, והתחייבות.

ת"פ (של-ת"א) 10902-06-13 **אגף מס הכנסה נ' טי.גריי בע"מ ואח'** (2013) - הנאשמים הורשעו בגין אי הגשת 2 דו"חות חברה, וכן הנאשם הורשע בשתי עבירות נוספות של אי הגשת דו"ח על הכנסותיו האישיות באותן שנתיים. הדו"חות האישיים הוגשו בלתי מבוקרים.

בית משפט השלום קבע כי העבירות בוצעו על רקע קשיים כלכליים, ללא תכנון מוקדם וללא כוונת מרמה. בית המשפט חזר על מתחם הענישה שקבע ב-ת"פ (של-ת"א) 17048-12-10 **מדינת ישראל נ' א.מ.מדיקס בע"מ ואח'** (2013), כפי שפורט לעיל.

בית המשפט התחשב בכך שהנאשם מצא עבודה, המאפשרת לו להחזיר חובותיו במסגרת תיק כינוס הנכסים ולנסות להשתקם, וקבע כי עובדה זו מטה את הכף לטובת קביעת משך המאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שרות, וכן התחשב בתרומתו של הנאשם לקהילה. בית המשפט גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי, וקנס בסך 12,000 ש"ח.

ת"פ (של-כ"ס) 1381/08 **מדינת ישראל נ' דיירקט סולושן בע"מ ואח'** (2011) - הנאשם הורשע על פי הודייתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של אי הגשת דו"חות ו-13 עבירות של אי תשלום מס שנוכה. המחדלים האישיים הוסרו, מחדל הניכויים לא הוסר ועמד על 220,000 ₪. מצבו הכלכלי של הנאשם קשה, הנאשם הוכרז כפושט רגל, והוא ואשתו נפלטו ממעגל התעסוקה. הנאשם הורשע בגין עבירות לפי חוק מע"מ בגין אותם מעשים. הנאשם טען כי נאשם אחר שנמלט לחו"ל הונה אותו, והמאשימה לא סתרה את טענתו. לאור כל זאת, בית המשפט החליט לכבד את הסדר הטיעון, וגזר על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי והתחייבות.

9. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות - כמפורט לעיל, הנאשם 4 הורשע בתשע עבירות של אי הגשת דו"חות חברה במועד. התקופה בה הנאשמים לא הגישו את דוחותיהם במועד נפרשה על פני תקופה של שבע שנים רצופות, החל משנת 2003 ועד לשנת 2009, ונסיבות אלו עולות לכדי התעלמות מהחובה המוטלת על פי דין וזלזול של ממש ברשויות האכיפה והחוק.

במהלך ההוכחות התברר כי הנאשם 4 פעל בדפוס התנהלות קבוע לפיו שלושת החברות הפעילו את אותה החנות, והחלפת הפעילות ביניהן נבעה בכל פעם מהגבלתן בבנק ואי יכולתן להמשיך את הפעילות, כך שבכל פעם נפתחה חברה חדשה, והפעילות המשיכה, אך הדו"חות לשלטונות מס ההכנסה לא הוגשו. יועץ המס העיד כי מדובר בדפוס פעולה שנועד לחמוק מחובות כלפי הבנקים ומחובות הגשת הדו"חות לרשויות המס.

הדו"חות לא הוגשו בכל תקופת פעילותן של החברות, כלומר, רשויות המס מעולם לא קיבלו דיווח כלשהו אודות פעילותן של החברות, ממועד הקמתן ועד שהסתיימה הפעילות בכל אחת מהן, כך שאין יכולת לדעת מה קרה בחברות האלה, ולא ניתן לשום אותן שומת אמת.

10. נוכח כל השיקולים האמורים, אני סבורה כי מתחם הענישה ההולם לגבי כל עבירה ועבירה נע בין חודשיים ל-4 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

לגבי הקנס - אציין כי סעיף 40 ח' לחוק העונשין מורה כי בקביעת מתחם הענישה יש להתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם. כמו כן, כפי שטענה ב"כ המאשימה, יש להתחשב בעובדה שלו הנאשמים היו מגישים את דו"חות מבוקרים, ומסירים את מחדליהם, ובקשתם להמרת כתב האישום בקנס מנהלי הייתה מתקבלת, היה עליהם לשלם קנס מנהלי בגין כל אחד מהדו"חות בסך 8,500 ₪, וכן יש להתחשב בגובה הקנס העומד על 29,200 ₪ בגין כל עבירה הקבוע בסעיף 61 (א) (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אליו מפנה סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה.

11. בגזירת העונש המתאים לנאשם 4, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע עמוד 9

העבירה, ובמקרה זה מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

- א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - הנאשם בשנות ה-60 לחייו, ומובן כי הטלת עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת תפגע בו.
 - ב. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - מדברי הנאשם עולה כי הינו גרוש, ילדיו בגירים ואינם מתגוררים עימו, כך שלא ניתן ללמוד כי הם יפגעו.
 - ג. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו והתנהלו הוכחות.
 - ד. מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם - שיקול מרכזי בעבירות מס נוגע להסרת המחדלים, המהווה תיקון תוצאות העבירה ופיצוי הקופה הציבורית על הנזק שנגרם בשל מעשיו של הנאשם. לפיכך, הסרת מחדלים מעידה על חרטה ולקיחת אחריות, ומהווה שיקול לקולא בעבירות מס.
- במקרה דנן, הנאשמים הגישו שבעה מתוך תשעת הדו"חות, באיחור רב מאד, ורק לאחרונה. כל הדו"חות הוגשו בלתי מבוקרים, לא אושרו על ידי רואה חשבון בשל חוסר במסמכים, אין כל וודאות כי האמור בדו"חות משקף את פעילות החברות, ולפיכך, לא התקבלו על ידי רשויות המס.
- הדרישה להגשת דו"ח נועדה לאפשר לרשויות המס לפקח באופן יעיל על פעילות הנישום, ולשם כך, מוטלת על הנישום חובה להגיש "דו"ח" כמשמעותו בפקודת מס הכנסה -

"כדי לאפשר להן, לרשויות המס, לפקח ביעילות על פעילותם של נישומים רבים, תוך התערבות מושכלת במקרים המתאימים, מוטלות על הנישומים חובות-עשה, ובהן החובה המרכזית להגיש "דו"ח" כמשמעותו בפקודה. סעיף 131 (ב) לפקודה קובע פירוט של עניינים אותם חייב לכלול הדו"ח שמגיש הנישום, וזו לשונו:

'הדו"ח יפרט את ההכנסה שהיתה למוסרו בשנת המס שאליה מתייחס הדו"ח וכן כל הפרטים הדרושים לענין פקודה זו לגבי אותה הכנסה, ויצורפו אליו - (1) מאזן וחשבון דווח והפסד - אם הדו"ח מבוסס על מערכת חשבונות מלאה לפי שיטת החשבונאות הכפולה; (2) פירוט החישוב שעליו בוססה ההכנסה המוצהרת - אם הדו"ח מבוסס על מערכת חשבונות שאיננה כאמור בפסקה (1); (3) פירוט אומדן המחזור, ההוצאות או אחוז הריווח או מסמכים או נתונים אחרים שעליהם בוססה ההכנסה המוצהרת - אם הדו"ח אינו מבוסס על פנקסי חשבונות"

ע"א 8244/98 פקיד שומה חדרה נ' מיכאל שבי ואח', פ"ד נז(4) 241, 246 (2003).

סעיף 131(ג) לפקודת מס הכנסה קובע כי יש להגיש לשלטונות מס הכנסה דו"ח מאושר בידי רואה חשבון מוסמך. לגבי דו"ח שאינו מאושר ואינו כולל את המסמכים האמורים - קובע סעיף 131(ו) לפקודת מס הכנסה:

"אדם שלא צירף לדו"ח את המסמכים כמפורט בסעיף קטן (ב), או שהדו"ח שהגיש לא היה מאושר ומתואם כאמור בסעיף קטן (ג), יראוהו כמי שלא הגיש דו"ח, זולת אם הגיש מסמכים כאמור במועד אחר שהתיר לו פקיד השומה".

ב-רע"פ 6095/06 **צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל** (2006) שנזכר לעיל, נקבע על ידי בית המשפט המחוזי כי הגשת דו"חות משוערים בלתי מבוקרים או חסרים אינה מהווה מילוי דרישות החוק וממילא אינה מהווה הסרת מחדל. בקשת רשות הערעור של הנאשם 2 לבית המשפט העליון נדחתה. בית המשפט העליון ציין כי אין להקל עם נישום שלא הגיש דוחות מאושרים כדון, וגם לו הייתה מתקבלת עמדת הנאשם 2 היה די בדוחות שהגיש כדי להביא לסילוק המחדל, אין בכך בהכרח כדי להצדיק אי הטלת עונש מאסר בפועל, והדגיש את הצורך בהחמרה בענישה -

"כשלעצמי מתקשה אני לקבל את הפרשנות בה אווז המבקש לסעיפי הפקודה הרלבנטיים. סעיף 131(ג) לפקודה דורש, כי הדו"ח המוגש למס הכנסה יהיה מאושר בידי רואה חשבון מוסמך. אין חולק, כי הדו"חות שהגיש המבקש לא היו מאושרים על-ידי רואה חשבון. סעיף 131(ו) קובע סנקציות שינקטו כנגד אדם שלא הגיש דו"ח מאושר ומתואם. המדובר, בין היתר, בסנקציות הבאות: ניתן יהיה לקבוע את הכנסתו של אותו אדם לפי מיטב שפיתו (סעיף 145(ב)), וניתן יהיה לא להזמין את הנישום לדין לפני הוצאת השומות, וכן לא לפרט את הנימוקים לאי-קבלת הדו"ח או ההשגה (סעיף 158(ג)). נכון הוא הדבר, כי מדובר בסנקציות אזרחיות בלבד (ראו קובץ הפרשנות לפקודת מס הכנסה, עמ' ח-5) וכי בפקודה לא מופיעה כל התייחסות להשפעה של הגשת דו"ח ללא אישור מתאים על שאלת סילוק המחדל לעניין אישום לפי סעיף 216(4). יחד עם זאת, ברי לכל כי בבסיס תכליתו של סעיף 131(ו) עומדת כוונתו של המחוקק להחמיר עם נישום שלא הגיש דו"חות מאושרים ולהטיל עליו סנקציות נוספות במישור האזרחי. לאור האמור, מתקשה אני לראות מדוע במישור הפלילי יש מקום להקל דווקא עם אותו נישום שלא הגיש דו"חות מאושרים כדון ולראות בכך משום הסרת המחדל. דעתי היא, כי העמדה בה אווז המבקש אינה מתיישבת עם ההיגיון הישר ועם התכלית העומדת בבסיס סעיף 131(ו) לפקודה. יחד עם זאת, בנסיבות המקרה דנא ניתן לדחות את הבקשה אף מטעמים אחרים ומבלי לקבוע מסמרות בסוגיה האמורה. אבהיר את דבריי.

אף לו הייתה מתקבלת טענתו של המבקש לפיה די בדו"חות שהגיש כדי להביא לסילוק המחדל, הרי שאין הדבר בהכרח מצדיק כי לא יוטל עליו עונש מאסר בפועל. עמד על כך בית-משפט זה במקום אחר בציינו:

"גם את זאת יש להדגיש: עם כל חשיבותו של פירעון החוב, בסופו של דבר אין מדובר במעשה חסד שעשה הנאשם, אלא בפירעון מה שניתן היה לגבות ממנו גם בדרכים אחרות... על כן אף שלהסרת המחדל במקרה זה יש לייחס משקל, אין להפריז בו עד כדי הימנעות מגזירתו של מאסר בפועל" (ע"פ 2407/05 מן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם)).

ואכן, בשנים האחרונות קיימת מגמה שלא להקל ראש בעבירות המס, נוכח שכיחותן, היקפן ופגיעתן הרעה בחיי הכלכלה התקינים ובאזרחים שומרי החוק. בית-המשפט מחויב אף הוא לסייע לעקירה מן השורש של עבירות אלו, שהפכו לרעה חולה במחוזותינו, באמצעות החמרת הענישה בגין ביצוע עבירות אלו. בהקשר זה אף נפסק לא אחת, כי בעבירות כלכליות, גובר משקלו של השיקול ההרתעתי על משקלן של נסיבותיו האישיות של האדם שדינו נגזר".

בנסיבות המקרה דנן ולאור הפסיקה, יש לקבוע כי הנאשמים לא הסירו את מחדליהם, ואין בהגשת הדו"חות הבלתי מבוקרים משום הסרת המחדלים.

עד היום, אף שחלפו שנים מאז שהיה על הנאשמים להגיש את הדו"חות, ואף שחלפו למעלה משלוש שנים מאז הגשת כתב האישום, המחדלים לא הוסרו כנדרש.

האפשרות שהנאשמים יסירו את מחדליהם גם בעתיד נמוכה מאד, לאור העובדה שחנות התכשיטים נסגרה, החברות אינן פעילות עוד, לאור טענת נאשמים כי חלק מהחומר החשבונאי נעלם, לאור החובות שנצטברו לנאשם 4 ומצבו הכלכלי הנטען, והעובדה שעד היום לא הוגשו דו"חות מבוקרים.

הנאשם 4 ניהל את עסקיו במשך עשרות שנים, והיה מודע לחובות כלפי רשויות המס, אך לא היסס באופן עקבי להפר את החוק, והמשיך להפעיל את חנות התכשיטים עוד מספר שנים ועד לאחרונה.

ייתכן שהעבירות נובעות גם מהתנהלותו הלקויה של הנאשם 4, הבאה לידי ביטוי גם במישורים אחרים של חייו, ובחובות הגבוהים שצבר. אולם, אין להתייחס לכך בהבנה ובסליחה, ומן הראוי היה שהנאשם 4 ייקח אחריות על מעשיו ומחדליו.

ה. עברו הפלילי של הנאשם 4 או העדרו - לנאשם אין עבר פלילי.

ו. התנהגותו החיובית של הנאשם 4 ותרומתו לחברה - הנאשם מסייע לחבר הלום קרב.

ז. נסיבות חייו של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - הנאשם 4 סובל מבעיות נפשיות, שייתכן שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות.

ח. התנהגות רשויות אכיפת החוק - כתב האישום הוגש בשנת 2011 בגין עבירות מהשנים 2003-2009, כאשר החקירה התנהלה בשנת 2008. ייתכן שניתן לראות בכך שיהיו מסוים, אם כי לא משמעותי, ויצוין כי כאשר הנאשם נחקר, הוא ביקש לתת לו שהות על מנת להגיש את הדו"חות, אך נמצאו למדים כי לא פעל כפי שהצהיר ולא הגיש עד היום דו"חות מבוקרים.

אמנם, כטענת ב"כ הנאשמים, הוחלף מותב בתיק זה, ובשל כך הדין נדחה במספר חודשים, אולם, לא ניתן

לומר כי נגרם לנאשמים עיוות דין באופן התנהלות ההליכים. יצוין עוד כי בתיק זה נדחו הדיונים עוד בתחילתם לפי בקשת הנאשמים, לצורך מינוי סנגור ציבורי, לצורך משא ומתן ולשם הסרת מחדלים. כמו כן, לאחר החלפת המותב, ביקשו הנאשמים מספר פעמים לדחות מועדי דיון מסיבות שונות, וגם לאחר המועד בו נשמעו ההוכחות והטיעונים לעונש, ואף לאחר המועד שנקבע לשימוע גזר הדין, לא הוגשו דו"חות מבוקרים.

12. על פי מדיניות הענישה שהותוותה בפסיקה, יש לגזור את דינם של עברייני המס, תוך מתן עדיפות לאינטרס הציבורי, ובכללו לשיקולי ההרתעה, תוך העדפתם על פני נסיבות האישיות של העבריין -

"עבירות המס הכלכליות הפכו בשנים האחרונות להיות רעה חולה ומכאן יש מקום ליתן לכך משקל בענישה על הפן ההרתעתי. כך שבבוא בית המשפט לגזור את דינו של אדם אשר הורשע בעבירות מסוג זה לא ייתן משקל לנסיבות אישיות ולמצוקה כלכלית".

ע"פ 6474/03 יוסף מלכה מ' מדינת ישראל, פ"ד נח (3) 721, 727 (2004).

"ההלכה הפסוקה מורה כי מי שאיננו מגיש דוחות כדין לשלטונות המס, דינו לרצות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, גם אם יש לו נסיבות מקלות הקשורות במצבו הכלכלי של החברה שבניהולו".

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 5568-07-08 יגאל ארזים נ' מדינת ישראל (2009).

עוד נפסק כי במרבית המקרים, עברייני מס הינם אנשים נעדרי עבר פלילי, שהתדרדרו לביצוע העבירות בעטיו של מצב כלכלי קשה, אך אין בנסיבה זו כדי להצדיק הקלה בעונשם - רע"פ 977/13 אודיזי נ' מדינת ישראל (2013).

ראה בהקשר זה גם: רע"פ 3137/04 שלום חג'ג' נ' מדינת ישראל (2004); רע"פ 6095/06 צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל (2006); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.14) פסקה 11 והאסמכתאות שם.

13. אין לקבל את טענת ב"כ הנאשמים, לפיה לא נגרם כל נזק למדינה, שכן לחברות היו הפסדים, כך שאף אם היו מוגשים דו"חות כדין, לא היה משולם מס.

כבר נקבע בפסיקה בעניין זה, כדלקמן:

"... הזדמן לנו, כמו כמעט לכל מותב העוסק בתחום זה, להביע את דעתנו על הטיעון, ולפיו לו היה פלוני מנהל ספרים כדין, הוצאותיו בייצור ההכנסה היו מביאות לכך שבסופו של יום לא היה צריך לשלם מס. יתכבד פלוני וינהל ספרים, ולאחר מכן יעלה טענה זו. מי שאינו מנהל ספרים, כורת את הענף עליו הוא יושב, ככל שהדבר אמור בטענה דלעיל".

עפ"ג 56587-07-13 (מח-ת"א) **מדינת ישראל נ' חיים קובי** (2013) (פסקה 6 לפסה"ד).

ההפסדים הנטענים לא הוכחו כדבעי, ואין די בהערה של יועץ המס בכתב יד, כאשר הוא כלל לא נחקר על כך, לא הוגשו מסמכי חברה המעידים על כך, ובוודאי שלא הוכח כי המדובר בהפסדים הניתנים לקיזוז לצורך מס.

ראה עוד בעניין זה: עפ"ג 28099-12-13 ו-עפ"ג 20791-12-13 (מח-מרכז) **ירון אלון נ' מ.י. פרקליטות מחוז ת"א-מיסוי וכלכלה** (2014); ראה גם בגזר הדין אליו הפנתה ב"כ הנאשמים בטיעוניה - ת"פ (של-ת"א) 17048-12-10 **מדינת ישראל נ' א.מ.מדיקס בע"מ ואח'** (2013), פסקה 9 לגזר הדין.

14. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים שלהלן:

על כל אחת מהנאשמות 1-3 - קנס בסך של 1,000 ₪ לתשלום עד ליום 1.2.15.

על הנאשם 4-

א. 8 חודשי מאסר בפועל.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו את העבירה בה הורשע.

ג. קנס בסך של 15,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.2.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס במועדו או במלואו, תעמוד כל יתרת הקנס או יתרתו לפירעון מלא לאלתר.

ד. על הנאשם 4 לחתום תוך 7 ימים מהיום על התחייבות בסך 20,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירה בה הורשע. לא יחתום הנאשם 4 על ההתחייבות הכספית תוך המועד האמור, ייאסר למשך 20 ימים.

הובהר לנאשמים כי עליהם לפנות למזכירות בית המשפט על מנת לקבל לידיהם שוברים לתשלום הקנס ולצורך חתימה על ההתחייבות.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום ח' טבת תשע"ה, 30/12/2014 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נאשם 4

ניתן בזאת עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 15/2/2015 וזאת לצורך הגשת ערעור.

ככל שערכאת הערעור לא תאריך את המועד ולא תינתן החלטה אחרת, הנאשם 4 יתייצב במועד זה בבית מעצר הדירים עד השעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

להבטחת התייצבות הנאשם 4 למאסרו, תחתם במזכירות בית-המשפט ערבות צד ג' על סך 20,000 ₪, על-ידי גב' כץ רונית וזאת לא יאוחר מיום 6/1/2015.

ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם למשך 180 יום מהיום. על הנאשם להפקיד את דרכונו תוך 7 ימים מהיום במזכירות בית-המשפט.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה למשטרת הגבולות.

ניתנה והודעה היום ח' טבת תשע"ה, 30/12/2014 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה, שופטת

הוקלדעלידיאיליןאלון